א) רש"ל מ"ז: ב) כתובות כא. ע"ש: ג) (עי' תוס' כתובות כא: ד"ה האמר): ד) לקמן קעה.: ה) [שבת יט. חולין קה.]: ו) [בערוך ערך ככא ב' גרס לכביה פי' מחק השינים של בי"ת של מעלה ושל מטה]: ז) [ב"מ כה.]: ח) נ"ל כפ"ג:

מט א מיי' פכ"ז מהל' מלוה ולוה הל' טז ועי' בהשגות ובמ"מ סמג עשין צד טוש"ע ח"מ סי' מב סעיף טו:

נ ב טוש"ע ח"מ סי' סט סעיף ב:

נא ג מיי' פי"א מהלכות מלוה ולוה הלכה ג סמג עשין צד לה טוש"ע ח"מ שם סעיף א וסי' לט בטור:

נב ד ה מיי' שם פכ"ז הלכה יג סמג שם טוש"ע ח"מ סי' מב סעיף ד:

נג ו ז ח מיי' שם הלכה יב טוש"ע שם סעי' ג:

נד ט מיי' פ"ב מהלכות גירושין הל' ג ופכ"ד מהל' מלוה ולוה הל' א סמג עשין נ וסימן צד טוש"ע אה"ע סי' קכ סעיף ג:

נה י מיי' פכ"ד מהל' מלוה ולוה הלכה א סמג עשין צד טוש"ע אה"ע סי' קי סעיף א:

נו כ ל מיי' שם הל' ב ועי' בנ"מ ופ"ב מהל' גירושין הל' ג סמג שם טוש"ע שם וסימן קכ סעיף ג:

נושא כללי: מקרים ודוגמאות של זיופים בשטר

נושא/מבנה

מבנה

דוגמאות של זיופים בשטר

"אתא לקמיה דאביי"

ומשוי להו זוזי, מאי אמרת, שית מאה איסתירי וזוזא, (א) א)(שית מאה זוזי וחד זוזא) יד בעל השטר על התחתונה: ב)אמר אביי ג)האי מאן דבעי למחוי חתימות ידיה בבי דינא לא לחוי בסוף מגילתא דלמא משכח לה איניש אחר וכתיב דמסיק ביה זוזי ותנן ד)הוציא עליו כתב ידו שהוא חייב לו, גובה מנכסים בני חורין, ההוא בזבינא דאתא לקמיה דאביי אמר ליה ניחזי לי מר חתימות ידיה דכי אתו רבנן מחוו לי, מעברנא להו בלא מכסא אחוי ליה ברישא מגילתא, הוה קא נגיד ביה, א"ל ה)כבר קדמוך רבנן. אמר אביי מתלת ועד עשר לא לכתוב בסוף שיטה דלמא מזייף וכתב, ואי איתרמי ליה, ניהדריה לדבוריה תרין תלתא זימני אי אפשר דלא מיתרמי ליה באמצע שיטה. ההוא דהוה כתיב ביה תילתא בפרדיסא אזל מחקיה ו)לגגיה דבי"ת וכרעיה ושויה ופרדיסא אתא לקמיה דאביי אמר ליה מאי טעמא רווח ליה עלמא להאי וי"ו ז)כפתיה ואודי, ההוא דהוה כתב ביה מנת ראובן ושמעון אחי הוה להו אחא דשמיה אחי אזל כתב ביה וי"ו ושויה ואחי אתא לקמיה דאביי אמר ליה מאי טעמא דחיק ליה עלמא להאי וי"ו כבולי האי, כפתיה ואודי. ההוא שטרא דהוה חתים עליה רבא ורב אחא בר אדא, אתא לקמיה דרבא אמר ליה דין חתימות ידא דידי היא מיהו קמיה דרב אחא בר אדא לא חתימי לי מעולם, כפתיה ואודי, א"ל בשלמא דידי זייפת אלא דרב אחא בר אדא דרתית ידיה היכי עבדת? אמר אנחי ידאי אמצרא ואמרי לה קם אזרנוקא וכתב:

מתני' ח)כותבין גט לאיש אע"פ שאין אשתו עמו, והשובר לאשה אע"פ שאין בעלה עמה ט)ובלבד שיהא מכירן י)והבעל נותן שכר,

כותבין

איסתרי. סלעים: **יד בעל השטר על התחתונה.** ולית ליה אלא איסתרי דאיון כל אסתירא פלגא דזוזא כך פירש ר"ח ונראה לי דזוזי יקבל, דאסתירי הוו סלעים ויש בכל אחד ארבעה דינרין, אבל אסתירא פשיטי' אינהו ודאי הוו פלגא דזוזא דהיינו סלע מדינה כדאמרי' בבבא קמא (דף לז.) גבי התוקע לחבירו בעובדא דחנן בישא: **אמר אביי לא נחוי איניש חתימת ידיה כו'.** אדם שצריך לכתוב חתימת ידו על קלף ולהשליך לבית דין כדי שיכירו בית דין חתימתו כי ההיא דאמרינן בכתובות בפרק האשה שנתארמלה (דף כא.) כגון ראובן ושמעון שהיו חתומין בשטר ומת שמעון ואין מי שיכיר חתימת שמעון אלא ראובן ואחד מן השוק (ב) ואמרינן התם שיכתוב ראובן כתב ידו וישליכהו לבית דין ובית דין מקיימין חתימת ידי ראובן הכתוב בשטר מכתב ידו שהשליך בב"ד ואין צריך ראובן להעיד על כתב ידו שבשטר "זה כתב ידי", ובאין ראובן ואחד מן השוק ומעידין על חתימת שמעון ואמר אביי כשיחתום ראובן להשליך לב"ד לא יחתום בסוף הקלף אלא בתחלתו שלא יהא חלק מלמעלה שמא ימלאנו אדם רע ויכתוב בחלק שלמעלה מחתימתו "אני החתום לויתי מפלוני כך וכך ממון" ותנן הוציא עליו כתב ידו כו' והיינו חתימת ידו כדתנן (גיטין דף פז:) כתב סופר ועד כשר ואמר ר' ירמיה חתם סופר שנינו: **בזבינא.** מוכס ישראל היה: **כי חלפי רבנן.** והשלח כתב ידך למחול המכס אמחול להן: **הוה נגיד.** מושך בקלף כדי שיחתום אביי מלמטה: **אמר אביי מתלת ועד י' לא לכתוב בסוף השיטה.** דמזייף וכתב "לתלת" תלתין ו"לארבע" ארבעין ו"לחמש" חמשין וכן עד עשר יכתוב "לעשר" עשרין אבל אחד עשר אינו יכול לזייפי דצריך למכתב אחד ועשרים וכי כתב בין אחד עשר וי"ו נראה דחוק ומינכר: **ואי איתרמי ליה.** ארבע או חמש בסוף שיטה: **ניהדר.** ולדכריה להאי סכומא עד דמיתרמי ליה באמצע שיטה דאפי' אם יזייף וכתב אין למדין אלא מן התחתון כדקתני מתניתין: **ההוא דהוה כתב ביה תילתא בפרדיסא.** כך היה כתוב בשטר זביניה לפלוני בגינתא דאית לי "תילתא בפרדיסא" אזל הלוקח מחקיה לגגיה דבי"ת מכאן ומכאן ושוויה* "ופרדיסא" וא"ל "מכרת לי תילתא דגינתא וכל הפרדס כולו והא שטרא": **ההוא שטרא דהוה כתוב ביה "מנת ראובן ושמעון אחי.** דאית להו בארעא פלונית, "מנת" = חלק קרקע שיש לשני האחין, והוו להון אחא אחרינא ששמו "אחי" והוה ליה מנתא בהדייהו ואזל הלוקח ושדא ביה וי"ו ושוייה "ואחי" וטען דמנתא דתלתא זבינית: **דרתיתא ידיה.** ידיו רותתות ואותיות חתימתו פורחות: **אמצרא.** על חבל הנטוי משפת הנהר אל שפתו שניה והעוברים (ג) גשר קצר נשענים בו ועוברים והוא נע ונד כל שעה: **אזרנוקא.** סגויזל"א בלע"ז שבו דולין מים מן הבור: **קם אזרנוקא.** עלה עליה וחתם וכל גופו נע ונד וידיו רותתות: **מתני' כותבין גט לאיש.** כותבין וחותמין לו והוא יגרש בו את אשתו כשירצה אע"פ שאין אשתו עמו בשעה שכותבין לו הגט כתוב וחתום דהא לא בעינן דעתה שהרי היא מתגרשת בעל כרחה: **ושובר לאשה אף על פי שאין בעלה עמה.** דלדידה חוב הוא ולבעלה הוי זכות וזכין לאדם שלא בפניו והיא צריכה להזהר בו שלא יבא ליד בעלה עד שתקבל כסף כתובתה: **ובלבד שיהא מכירן.** בגמ' מפרש לה: **והבעל נותן שכר.** (ד) הגט טעמא מפרש בגמ', ושכר השובר דזכותו הוא דלא תהדר ותגבה כתובתה זימנא אחריתא:

כותבין

ומשוי (ה) ליה זוזי. תימה זוזי נמי משוי איסתרי דמסכי להו באיסתרי א"כ לית לן למימר מהאי טעמא שית מאה זוזי אלא שית מאה איסתרי שגדולים יותר וי"ל דזוזי רגילים לכתוב בשטרות אע"פ שיש מטבע גדול מהם (ו) כדאשכחת בזוזי צורי דקאמר בכ"מ ארבע זוזי ולא חשבינן להם בסלעים ופירוש רבינו חננאל שפירש דאיסתרי יהבינן ליה והן פחותין מזוזי כדאמר איסתרא פלגא דזוזא לא נהירא דמאי אמרת איננו מתקיים בשום מקום אלא נראה לרבי כרשב"ם מתוך הלשון דקאמר מאי קאמרת דמשמע דהא ליכא למימר כמו מאי אמרת לסטים מזויין כו' (קדושין דף יא.) ולספרים דגרסי אלא מאי איכא למימר אי שית מאה איסתרי וזוזא אי שית מאה זוזי וזוזא יד בעל השטר על התחתונה לפי אותן ספרים יכול בטוב לפרש דאיסתרא בציר מזוזא והוו הני זוזי זוזא צורי מיהו רבינו חננאל גרים מאי אמרת שית מאה איסתרי וזוזא יד בעל השטר על התחתונה ור"ת היה גרים בסוכה (דף כב: ושם ד"ה כזוזא) זוזא מלעיל כאיסתרא מלאחת ומפרש זוז שעומד בראש ההר שהוא גדול דומה לאיסתרא שהוא קטן לעומד למטה:

לא לכתוב בסוף שיטה. פירוש אי כתב לשון נקבה, דכתב תלת ולא כתב תלתא: **אף** על פי שאין אשתו עמו. וא"ת וליחוש שמא כתב ליתן בניסן ולא נתן עד תשרי וטרפה (ז) מלקוחות שלקחו הפירות מן הבעל עד תשרי למאן דאמר דאף לאחר שנתן עיניו לגרשה אוכל פירות עד שעת נתינה (ח) שלא כדין דהכי פרכינן סוף פ"ק דבבא מציעא (דף יט.) על מצא גיטי נשים דקאמר בזמן שהבעל מודה יחזיר לאשה ומשני התם דאמרינן לה אייתי ראיה מאימת מטא גיטא לידך וה"מ בנפל דאיתרע הוא דמצריך הכי אבל הכא דלא נפל אמאי לא חיישינן להכי ואור"י דלא מקדים איניש פורענותא לנפשיה הלכך היכא דאיתיליד ריעותא דוקא חיישינן והכי אמרינן ח)בפ"ק דגיטין (דף יח.) דלא מקדים איניש פורענותא לנפשיה שיכתוב לה גט קודם שירצה לגרשה וגיטין הבאים ממדינת הים קלא אית להו:

ושובר לאשה אע"פ שאין בעלה עמה. וא"ת וניחוש שמא כתבה ליתן בניסן ולא (ט) נתנו עד תשרי ומזבנא לכתובתה בטובת הנאה ואזיל בעל וטריף לקוחות שלא כדין הא פריך הכי בפ"ק דב"מ (דף כ.) על מצא שובר ומשני ש"מ איתא לדשמואל דאמר המוכר שט"ח לחבירו וחזר ומחלו מחול שאף מוחלת לבעל אם היתה רוצה ואביי משני עדיו בחיתומיו זכין לו והא דשביק מתני' ופריך אברייתא משום דמתני' מני לאוקמי (י) בשטר דאית ביה הקנאה אבל התם קתני אין האשה מודה כו' דמשמע שאומרת שלא נתנתו לבעל עדיין ומה בכך אם בהקנאה מיירי אע"ג דמצי לפרש דאומר מזוייף הוא משמע דמיירי בכל ענין אין האשה מודה בין שאומרת מזוייף בין שאומרת לא נתתיו עדיין לבעל:

כותבין

רבינו גרשום

להן לפרוטות בסכום חשבון היו מצטרפין אותן ומשווי להו זוזי בשטרא ולא כתב פריטי: יד בעל השטר על התחתונה. ולא מגבי שית מאה זוזי וזוזא: מתלת ועד עשר לא ליכתוב אינש בסוף שיטה. של שום שטר דאי כתב בסוף שיטה תלת מצי זיופי הסלוה וכתב תלתין והכי נמי מארבע מצי למכתב ארבעין וכן כל החשבון עד עשר מצי לזייף אבל אי כתב אחד עשר בסוף שיטה לא מצי לזיופי ולמכתב אחד ועשרים משום דצריך למכתב ו' בין אחד ועשרים ואי מזייף להאי ו' איכא היכרא ודחיק משאר אותיות. ומשום הכי נקט מתלתא דקודם תלתא לא כתבי בשטר חשבון אלא לוה סלע כותב פלוני לוה סלע וכן לשנים כותב סלעין ולא שנים ומעות סלעים שנים. ואי קשיא לך היכא דכתב סלע בסוף שיטה יכול לכתוב סלעין הא לא קשיא דכיון דסלעין סתם לא הוי אלא שנים משום ההוא פורתא לא מזייף אלא מתלת ולעיל דזיוף גדול הוא מזייף: ואי מתרמי ליה. בסוף שיטה חד מכל חשבון זה מתלת ועד עשר: ניהדרית לדיבוריה. בההוא שטר תרי תלת זימני כך וקיבל עליו פלוני אחריות של כך וכך סלעין ואי אפשר בחד מתלת דלא מתרמי החשבון באמצע שיטה ואי מזייף בסוף נלמוד מההוא דאמצע שיטה: ההוא שטרא דכתב ביה תלתא בפרדיסא. זבן פלוני לפלוני: אזל. הלוקח בעל השטר ומחק ב' מלמעלה ומלמטה ושויה ו' ופרדיסא דמשמע תלתא בשדה זבן ליה וכוליה פרדיסא כלומר תלתא ופרדיסא: רויח ליה עלמא להאי ו' דופרדיסא: ההוא שטר דהוה כתב ביה מנת ראובן ושמעון[אחי]. כלומר שראובן ושמעון שהן אחין מכרו לי מנת שלהן חלקן שירשו מאביהן: אזל וכתב ו' ושויה ואחי. ראובן ושמעון ואחי ובינן לי מנת שלהם: האי מאן דמחוי אחתימות ידיה בבי דינא. כדי שיכירו ב"ד אם יבוא להם היום ומחר חתימה דומה לזה שידעו שהוא חתמו ואם אינו דומה לזו שידעו שזיוף הוא: לא ליהוי בסוף מגילתא. בגליון מלמטה אלא מלמעלה דאי כתב למטה דלמא משכחת לה אינש ומזייף וכתב על גבי חתימתו דמסיק ביה זוזי כך וכך והוא חתום למטה ותנן כו': ההוא בזבינא. בעל מכס: אחוי ליה אביי חתימתו בריש מגילתא. והיה רוצה לזייף על גבי חתימתו שיהא חייב לו: אין חתימות ידי הוא. שהיה דומה לכתיבתו: בשלמא חתימת ידי מצית לזיופי שפיר. משום דבחור אנא וכוונת כתיבתי: דרתית ידיה. מחמת שהיה זקן היו ידיו רותתות היכי מצית לכוונו: א"ל אנחי ידא אמצרא. במעבר הנהר היה נסר קטן קצר כמו גשר ומזה בשפת הנהר קבוע יתד ובעבר האחר יתד האחר וקשור חבל מזה לזה וסומכין שם ידיהן כשעוברין על גבי אותו נסר צר וסירתת מכח המים ועל אותו נסר הנחתי ידי והיתה מרתת כיד של זקן וזייפתי: זרנוקא. שקירין ציקיניא שדולין בבור דרתת ועליה הנחתי ידי: מתני' כותבין גם לאיש אע"פ שאין אשתו עמו. מפני שהאשה מתגרשת בעל כרחה: והשובר לאשה. אם באת אשה לב"ד ואמרה כתבו לי שובר מכתובתי שאתן לבעלי שגרשני כשיפרע לי כתובתי כותבין לה אע"פ שאין בעלה עמה: ובלבד שיהא. הסופר ובית דין מכירין האשה והאיש שלצורך עצמן הן מבקשין: והבעל

נותן

הגהות הב"ח

(א) גמ' שית מאה איסתרי וזוזא (שית מאה זוזי וחד זוזא) תא"מ ונ"ב ר"ת לא גרס ליה: (ב) רשב"ם ד"ה אמר אביי וכו' דאמרינן התם: (ג) ד"ה אמצרא וכו' והעוברים על גשר: (ד) ד"ה והבעל נותן שכר הגט: (ה) תוס' ד"ה ומשוי להו עזי תימה זוזי נמי משוי להו איסתירי: (ו) בא"ד כדאשכחן בזוזי וכו' ולא חשבינן להו בסלעים: (ז) ד"ה אע"פ שאין וכו' ולא נתן עד תשרי וטרפה שלא כדין מלקוחות: (ח) בא"ד עד שעת נתינה דהכי פרכינן כצ"ל ותיבות שלא כדין נמחק: (ט) ד"ה ושובר וכו' ולא נתנה עד תשרי והולא מזבנא לכתובתה: (י) בא"ד מני לאוקמי בשובר דאית ביה הקנאה: